

Druga razprava je posvečena Baslu. (Ulrich E i c h e n b e r g e r, *Die Agglomeration Basel in ihrer raumzeitlichen Struktur*, Basel, 1968). Tudi ta razprava je grajena v veliki meri na podatkih in idejah, ki so se izoblikovale ob izdelavi regionalnega plana za severno Svico, za tako imenovano, »Regio Bisiliensis« in je potemtakem močno »urbanistično« pobarvana. Avtor je glede na položaj mesta ob tromeji uprabil tudi gradivo publikacije »Strukturatlas Nordschweiz-Oberelsas-Südschwarzwald«, pri katerem je sam sodeloval. (To nas navaja na misel, da bi glede na podobno odprtost naših meja tudi pri nas morali obravnavati slovenska mesta širše in bolj upoštevati sosednje regije.) Glavno težišče študije je na mestni strukturi in sicer na zaposlitveni, verski in zlasti na funkcijski ter »kulturno-prostorski« (»kulturräumliche«) strukturi (delitvi na mestne četrti). Številni kartogrami ponazarjajo morfološko zgradbo in širjenje mesta v obmestje in širšo vplivno sfero. To je geografsko prav zanimivo, saj je Basel danes poleg Züricha gospodarsko najpomembnejše švicarsko mesto. Razen tega je mestna regija razdeljna ne le med tri države, temveč na švicarskem ozemlju tudi na pet kantonov, ki so po švicarski ustavi precej samostojne tvorbe. Vse to vodi k svojstvenim problemom.

Igor Vrišer

Water Earth and Man. A Synthesis of Hydrology, Geomorphology and Socio-Economic Geography. Edited by Richard J. C h o r l e y. Methuen, London 1969, strani 588.

Knjiga je skupno delo 25 avtorjev pod uredniškim vodstvom R. J. Chorleya iz Cambrida. Na zunaj ima skoraj značaj priročnika, ki pa je že sam po sebi originalen po tem, da postavlja v ospredje hidrološki cikel kot osnovno vez med naravnim okoljem in človekom ter da dosledno uprabilja označbo *socio-economic geography* za družbeni del geografije. Še zanimivejša pa je po stališču, ki ga zavzemata do načelnih vprašanj geografije avtorja uvoda R. J. C h o r l e y in R. W. K a t e s, od katerih je zlasti prvi znan kot izrazit zagovornik t. im. »kvantitativne« geografije. Ta uvod se namreč obrača zoper apriorno delitev na fizično geografijo in na geografijo človeka, katere slabe strani se kažejo v tem, da se geografi ukvarjajo z »regionalno znanostjo«, ki je brez korenin (*rootless regional science*) in s socio-ekonomsko igro, ki se odigrava na površinah brez potez (*featureless plains*). Po njunem mnenju je prihodnost geografije sicer res v tej smeri, vendar je očitno, da bo geografija nehala obstajati brez določene dialoga med človekom in fizičnim okoljem v prostorskem kontekstu. Pri tem lahko posamezne veje, ki smo jih doslej imenovali »fizično geografijo« obstajajo naprej pod okriljem t. im. »ved o zemlji«, toda najprimerneje kar izven geografije, za geografijo samo pa bi bilo bolje, da bi vrstila nova generacija fizičnih geografov, ki bi gojila za antropocentrično usmerjeno sodobno geografijo pomembnejšo in relevantnejšo fizično geografijo (str. 2-5). Ta stališča potrjujejo, da si Chorleyeva »kvantitativna« šola zares iskreno prizadeva, da bi premostila čedalje globlji prepad med fizično in družbeno geografijo. Ta namen dokazuje tudi sama knjiga, o kateri poročamo, čeprav iz nje še ni povsem jasno razvidno, koliko lahko k temu konkretno prispevajo »kvantitativne« metode.

Svetozar Plešič

Krajša poročila (predvsem o publikacijah, ki jih je uredništvo prejelo v oceno)

Márton Pesci, Geomorphological Regions of Hungary. Studies in Geography in Hungary, 6. Geographical Research Institute, Hungarian Academy of Sciences, Akadémiai Kiadó, Budapest 1970, strani 45, z barvno geomorfološko karto Madžarske v prilogi.

Študija vodilnega madžarskega geomorfologa obravnava po uvodnih poglavjih o razvoju gorskih in kotlinskih struktur ter o tipih geomorfoloških regij podrobneje značilnosti 6 osnovnih geomorfoloških regij Madžarske: velike ogrske ravnine (Alföld) Male ravnine (Kisalföld) gričevnatega Prekdonavja, hribovitega Prekdonavja, Severnoogrskih ali Intrakarpatskih gorā in tipa dolin.